

de havde rimeligvis villet skaane hende for den Sorg. Eller . . . maaske havde Eberhard ingenting fortalt, hverken til Forældrene eller til de andre Søskende. Det kunde i Grunden ligne ham. Og i saa Fald var det næppe sket udelukkende af Hensynsfuldhed mod andres Følelser.

Mens Per var optaget af dette Spørgsmaal, havde Moderen vendt sig om mod et lille Bord ved Sengens Hovedgærde og taget noget ud af dets Skuffe.

„Du skal nu ikke rejse herfra, Peter Andreas, uden at vide, hvad din Fader gerne vilde have sagt dig, før han lukkede sine Øjne. Han havde jo en saa urokkelig Tillid til, at du engang skulde finde dig selv og søge tilbage til Ydmyghedens Veje, og der gik ikke en Dag, uden at han talte derom og indeslattede dig i sine Bønner. For nogen Tid siden, da han hørte, at du var rejst til Udlandet, og derfor troede at maatte opgive Haabet om at se dig mere, saa bad han om, at vi efter hans Død vilde sende dig denne Erindring om ham.“

Hun rakte ham den lille Genstand, hun havde taget i Skuffen. Det var Faderens gamle Sølvur, som han altid havde sat stor Pris paa og baaret til det sidste. Han plejede at kalde det sit eneste jordiske Klenodie.

„Dette Ur her“ — vedblev Moderen — „har en Historie; og den vilde Fader have fortalt dig, om han havde kunnet tale til dig endnu engang. Nu skal jeg gøre det i hans Sted; og naar du har hørt den, vil du af dig selv forstaa, hvorfor han bestemte netop den Gave for dig.“

Hun holdt inde lidt og laa fra nu af med til-lukkede Øjne, saadan som Faderen havde gjort under sin Sygdom.

„Det var engang, da Fader var en halvvoksen